

AKILLI ÇOBAN VE KÖPEĞİ

Bir varmış bir yokmuş. Bir zamanlar iki dağın arasında geniş bir düzlüğe sahip bir ova varmış. Bu ovanın ortasında da bir köy varmış. Bu köyde uzun yıllar çobanlık yapan bir adam ve köpeği varmış. Köylünün yarısından çoğu, bu adamı çoban seçmişler. Çoban işini çok güzel yapıyormuş. Yalan söylemezmiş, koyunları çok güzel güdermiş.

Yıllar yılları kovalamış, yirmi yıl geçmiş. Köyde kısa boylu, kıskanç bir adam varmış. Çobanlıkta gözü varmış. Çoban iyi işler de yapsa köyün yarısını yanına alarak ona karşı çıkarmış. Hep muhtara çobanı şikâyet edermiş. Çobanın bir köpeği ve üç tane de kedisi varmış. Kediler nankör oldukları için, bu kıskanç adam çobandan almış kedileri. Kediler çobanı bırakmışlar. Çobanın köpeğini de kendine alıştırıp; çobanın yapacağı işlerden önceden haberdar olmak istemiş. Çoban akıllı bir adammış. Bir çözüm bulmuş sonunda. Yapacağı işlerini bir kâğıda yazarmış, sonra köpeğin ağzına vererek; köpeği kıskanç adamın yanına yollarmış. Kıskanç adam da çobanın yapacağı işlerden haberdar olup; işte ben çoban olursam şöyle şöyle yapacağım dermiş. Çobana karşı çıkan köylünün yarısını da ikna edermiş. Böylece çoban da köyün tamamının onayını alarak işlerini daha rahat yapmaya başlamış. Kıskanç adam da çobanın yaptığı işi muhtara da şikâyet edemezmiş. Çünkü kendisi de aynısını yapacağını söylediği için. Kıskanç adam köyde hava atarmış. Bak ben söylemiştim, hemen benden çaldı yaptı dermiş. Oysa Çoban çok akıllı olduğu için, yapacağı işlerini köpeğinden ona bilerek yolluyormuş. Kıskanç adam da sanırmış ki köpek bana çalışıyor. Oysa bilmezmiş ki köpekler sahiplerine sadıktırlar. Kediler nankördürler. Fakat köpek sadık olduğu için, çobanın yanından ayrılmamış. Sözüün özü, köpek sahibine sadık bir hayvandır, kediler ise nankördürler.